

Stikkelse, Landſtinget har givet det; jeg vilde naturligtviſt allerhelſt have det i den Stikkelse, hoort det er forelagt, men det er for mig det Underordnede. Det Overordnede er, om vi ikke ved at lade diſſe gode Stemninger i os komme til Magten og af alle Kræfter ſtøtte dem, kunne komme ind i et bedre Spor end det, vi have arbejdet i i den senere Tid. — Her taler jeg ikke, mine Herrer, ſom Deres politiske Modſtander, men jeg taler ſom en Kollega, der virkelig varmt og ærlig paafjønner den gode Stemning, der er kommen til Orde ved dette Forſlags Forhandling, og ſaa vil jeg ſpørge: Er der virkelig nogen gyldig Grund til at modſætte ſig det Forſlag, ſom er kommet herind fra Landſtinget? Det ærede Medlem, ſom indbragte Forſlaget (Klein), har jo paavift, at der aldeles ikke er Tale om at fordrø nogen yderligere Indrømmelse af Folkethinget end den, det har gjort, men jeg er da aldeles ude af Stand til at fatte det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holſtein), ſom er Ordfører for den modſatte Side. Derſom Forſlaget i den Stikkelse, hoort det nu foreligger fra Landſtinget, ikke netop er en Udſjølſe af Lovforſlaget, ſom er i Samklang med den Motivering, han gav deraf, ſaa maa jeg have miſforſtaet det ærede Medlem; han yttrede udtrykkelig, at Forſlaget ikke i og for ſig præciſerede, hvad man vilde give, ſaa at altsaa det, ſom Landſtinget nu har ſat ind i Forſlaget, i Virkeligheden var Vædringsforſlagſtillerneſ Lænke, og Landſtinget har altsaa ikke gjort Andet end at præciſere det, ſom Ordføreren for Vædringsforſlagſtillerne ſelv betegnede ſom deres Lænke og Hensigt. Jeg vil ydermere gjøre opmærksom paa, mine Herrer, at ſkjønt jeg for mit perſonlige Vedkommende ikke har nogen Interſeſſe af, at Lovforſlaget faar den Stikkelse, ſom Landſtinget har givet det, ſaa maa jeg dog ſige, at det er aldeles ubefjøljet at betragte Sagen fra det Standpunkt, hvorfra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds har betragtet den; thi, mine Herrer, naar der virkelig ſkal være Tale om Forſoning, hvorledes kan ſaa den ene Del af den lovgivende Magt ſtille ſig overfor den anden og ſige: i den Stikkelse ſkal Du vedtage Lovforſlaget, i den og i ingen anden. De Herrer maa huſte paa, at naar virkelig de Punkter, ſom hidtil have været de egentlig irriterende og brændende Punkter i vor Forhandling, ſkulle forſvinde, ſaa maa vi paa ingen Maade ſtille os paa dette — om jeg maa være ſaa fri at bruge det Udtryk — ſitne Standpunkt. Vi maa erkjende, at naar der virkelig ved enhverſomhelſt Beſlutning, ſom udgaar fra Rigsdagen, ſkal være givet begge Thing lige Leilighed til at gjøre deres Anſkuelſer gjældende, ſaa kan intet af diſſe Thing ſtille ſig overfor det andet Thing, ſaaledes at det ſiger: i den Stikkelse og i ingen anden ville vi give vort Minde til, at Lovforſlaget gaar igjennem,

thi ethvert Lovforſlag maa have ſit Præg af begge Thing, og det ſkulde være et mærkvardigt Held, om det Thing, ſom fiørt havde Sagen til Behandling, netop havde fundet den Middevei, ſom paſſer for begge Thing. Det kan hverken Landſtinget eller Folkethinget fordrø, og jeg paastaar derfor, at naar virkelig den forſonlige og venlige Aand, ſom de Herrer have talt i idag og igaar, er tilſtede, ſaa kunne de umulig ſtille ſig ſaaledes og ſige til det andet Thing: kun i den Stikkelse, ſom vi have givet Forſlaget, ſkal det gaa ud ſom Lov og i ingen anden. Hvis vi modtog et ſaadant Budſkab fra det andet Thing her i denne Sal, da vilde — det er jeg fiøtter paa — intet Medlem af dette Thing gaa ind derpaa. Altsaa ſiger jeg, mine Herrer, at det er ikke befjøljet, naar den ærede ſiſte Taler (Zahle) ſagde, at Grundſætningen i vor Forfatning var en konſtitutionel Samvirken mellem begge Thing, men naar dette Thing ſtiller ſig ſaaledes, at Landſtinget kan modtage Forſlaget o. ſ. v., ſaa kan det gaa, ſaa er dette en aldeles falſk Sætning. Hvorledes kunne vi, Folkethingets Medlemmer, dømme om, hvad Landſtinget kan modtage? Det er netop det, ſom vi ere fuldtændig ubefjølde til. Landſtinget har ſit Standpunkt, hvorfra det betragter enhver foreliggende Sag, og Folkethinget ſit. Vi kunne dømme om, hvad Folkethinget kan modtage, men vi ere aldeles ubefjølde til at dømme om, hvad Landſtinget kan modtage, og naar vi altsaa ſtille os ſaaledes, at vi afgjøre det Spørgſmaal, i hvilken Stikkelse Landſtinget kan modtage et foreliggende Forſlag, ſaa gaa vi aldeles udenfor vor Kompetence. Vi ville ikke taale, at det andet Thing i den Grad foregreb vore Beſlutninger. Det er med Hensyn til den formelle Side, men med Hensyn til den reelle Side af Sagen, mine Herrer, er der Intet imellem os. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holſtein) udtalte ſig jo ved Vædringsforſlagſtillerneſ Fremlæggelſe fuldtændig i Samklang med Indholdet af det Forſlag, ſom er tilfjøljet i Landſtinget, og der fordrøes altsaa ikke nogen yderligere Indrømmelſe af dette Thing. Det, der fordrøes, er kun, at man ikke negter Landſtinget Afgang til at præciſere det, ſom Folkethinget er gaaet ind paa, paa en ſaadant Maade, ſom Landſtinget hellere vil modtage det paa. Men, naar dette er Tilfældet, mine Herrer, lad os ſaa ikke ſtrides om Smaating; ville vi virkelig lade os lede af en velvillig og forſonlig Aand, lad os ſaa ikke tage Hensyn til ſaadanne Bagateller i Spørgſmaal, der ere ſaa ſkjæbnevangre for vort Fædrelands Fremtid, thi ſaa bringe vi den hele Sag til at ſtrande. Her tror jeg, mine Herrer, at jeg kan ſige med Sandhed, at i ſaadanne Lider, hvor Fædrelandets Frihed og Fremtid dog til en vis Grad ſtaar paa Spil, maa man virkelig ſøge at være forſonlig og at komme hinanden imøde, og man kan da ſige, at den,